

RETTENS DOM (Tredje Udvidede Afdeling)

20. juni 2000 *

I sag T-597/97,

Euromin SA, Genève (Schweiz), først ved advokaterne D. Horovitz, J. Bäverbrant, G. Vandersanden og N. Stockwell, Bruxelles, samt solicitor N. Robson, og senere ved advokaterne Horovitz, Vandersanden, Stockwell, og solicitors E. Pitt og S. Sheppard, og med valgt adresse i Luxembourg hos Société de gestion fiduciaire SARL, 2-4, rue Beck,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne H.-J. Rabe og G. Berrisch, Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør A. Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuzschitz og N. Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1931/97 af 22. december 1997 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ubearbejdet, ulegeret zink med oprindelse i Polen og Rusland og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 272, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts, V. Tiili, J. Azizi og P. Mengozzi,

justitssekretær: fuldmægtig A. Mair,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 6. juli 1999,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Den 10. juni 1994 indgav Association Européenne des Métaux (Eurométaux) en klage til Kommissionen over, at importen af uforarbejdet, ulegeret zink med oprindelse i Kasakhstan, Polen, Rusland, Ukraine og Usbekistan var genstand for dumping.
- 2 Som følge af denne klage offentliggjorde Kommissionen den 9. juni 1995 en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure (EFT C 143, s. 12).
- 3 Sagsøgeren gav sig ikke til kende inden for den i indledningsmeddelelsen fastsatte frist.
- 4 Kommissionen vedtog den 25. marts 1997 med hjemmel i Rådets forordning (EF) nr. 384/96/EF af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 56, s. 1), afgørelse 97/223/EF om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ubearbejdet, ulegeret zink med oprindelse i Kasakhstan, Ukraine og Usbekistan (EFT L 89, s. 47).

- 5 Kommissionen vedtog samme dag forordning (EF) nr. 593/97 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ubearbejdet, ulegeret zink med oprindelse i Polen og Rusland (EFT L 89, s. 6, herefter »Kommissionens forordning«).
- 6 Sagsøgeren anmodede den 9. april 1997 Kommissionen om oplysninger vedrørende de faktiske forhold, som denne forordning var baseret på, og anmodede om at blive hørt.
- 7 Sagsøgeren udtrykte den 18. april 1997 tvivl om rigtigheden af den fremstilling af de faktiske omstændigheder, som Kommissionen havde foretaget i sin forordning, og gentog sin anmodning om at blive hørt.
- 8 Den 28. april 1997 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at selskabet ikke kunne blive hørt, idet det ikke havde givet sig til kende inden for den frist, der var fastsat i meddelelsen om procedures indledning.
- 9 Ved skrivelse af 4. juli 1997 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at selskabet alligevel ville blive hørt, og gav det tilladelse til at fremkomme med sine bemærkninger.
- 10 Sagsøgeren blev hørt af Kommissionen den 18. juli 1997 og indleverede et skriftligt indlæg med bemærkninger til Kommissionens forordning. Selskabet angav i dette indlæg at være en russisk eksportør og kritiserede Kommissionen for ikke at have tilsendt det et spørgeskema vedrørende undersøgelsen af den dumping, der var klaget over. Selskabet anførte, at det havde handlet med flere af de virksomheder, der var medlemmer af den sammenslutning, som havde klaget, og anførte, at den omstændighed, at dets navn ikke var nævnt i klagen, var udtryk for, at medlemmerne af den klagende sammenslutning ønskede at fortrænge det fra markedet og forhindre det i at varetage sine interesser på korrekt vis.

Selskabet erkendte, at det havde indtaget en afventende holdning, idet det var overbevist om, at Kommissionen ville fastslå, at der ikke forelå dumping.

- 11 Den 28. juli 1997 informerede Kommissionen visse berørte om de vigtigste faktiske omstændigheder og betragtninger, på grundlag af hvilke den forventede at foreslå Rådet at indføre en endelig told og iværksætte en endelig opkrævning af de beløb, der var garanteret ved den midlertidige told. Disse forhold fik sagsøgeren senere kendskab til.
- 12 Ved telefax af 31. juli 1997 meddelte Kommissionen sagsøgeren sin stillingtagen til selskabets bemærkninger.
- 13 Den 31. august 1997 fremkom sagsøgeren med yderligere bemærkninger til Kommissionens betragtninger og konklusioner.
- 14 Rådet vedtog den 22. september 1997 forordning (EF) nr. 1931/97 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ubearbejdet, ulegeret zink med oprindelse i Polen og Rusland og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 272, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«). Rådet indførte særligt for så vidt angår import fra Rusland en antidumpingtold på 5,2% af nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet (artikel 1, stk. 3, i den anfægtede forordning). Rådet bekræftede næsten alle de konklusioner, der var indeholdt i Kommissionens forordning.
- 15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 17. december 1997 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

- 16 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 1. april 1998 har Rådet rejst formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement.
- 17 Den 7. april 1998 har Kommissionen anmodet om at måtte intervenere til støtte for Rådets påstande.
- 18 Den 28. april 1998 har sagsøgeren indgivet begæring om fortrolig behandling af visse oplysninger.
- 19 Sagsøgeren har afgivet sine bemærkninger vedrørende formalitetsindsigelsen den 17. juni 1998.
- 20 Ved beslutning af 26. oktober 1998 har Retten henskudt formalitetsindsigelsen til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.
- 21 Ved kendelse af 20. april 1999 har Retten givet Kommissionen tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande og har afvist begæringen om fortrolig behandling.
- 22 Retten har den 16. marts 1999 i henhold til artikel 64, stk. 3, i procesreglementet opfordret parterne til at fremlægge visse dokumenter samt stillet dem skriftlige spørgsmål. Parterne har efterkommet disse foranstaltninger til bevisoptagelse inden for den fastsatte frist.

- 23 Sagsøgeren har ved skrivelse af 17. maj 1999 givet afkald på at afgive replik.
- 24 Intervenienten har indgivet sit skriftlige indlæg den 4. juni 1999, hvorved den skriftlige forhandling blev afsluttet.
- 25 Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 6. juli 1999.

Parternes påstande

- 26 Sagsøgeren har i sin stævning nedlagt følgende påstande:
- Artikel 1 og 2 i den anfægtede forordning annulleres, for så vidt de finder anvendelse på sagsøgeren.
 - Det fastslås, at den anfægtede forordning er ugyldig for sagsøgerens vedkommende.
 - Rådet tilpligtes at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde dommen, herunder foranstaltninger, der sikrer, at enhver midlertidig og endelig told, som er blevet betalt af sagsøgeren, tilbagebetales fuldt ud tillige med lovbestemte renter af beløbene.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Rådet har rejst formalitetsindsigelse og nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindes Rådet.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28 Sagsøgeren har i sit indlæg vedrørende formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:

— Formalitetsindsigelsen afvises, subsidiært henskydes formalitetsindsigelsen til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

29 Intervenienten har i interventionsindlægget nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, subsidiært frifindes Rådet.

Formaliteten

Parternes argumenter

30 Rådet finder ikke, at sagsøgerens påstand opfylder de betingelser, der gælder i henhold til retspraksis for antagelse til realitetsbehandling af søgsmål anlagt af private mod antidumpingforordninger. Der er tale om følgende kriterier:

- Eksportører, der er producenter, er som udgangspunkt individuelt berørt, hvis de er blevet beskyldt for at praktisere dumping, hvis de er blevet nævnt i den anfægtede forordning, eller hvis de er blevet berørt af de forudgående undersøgelser.

- Importører, der er forbundet med eksportører, der er producenter, er som udgangspunkt individuelt berørt, hvis konstateringen af dumping eller fastlæggelsen af toldbeløbet er sket på grundlag af deres videresalgspriser.

- Importører, der ikke står i en sådan forbindelse, er principielt kun individuelt berørt, hvis de kan påvise egenskaber, som er særlige for dem, eller en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre importører, der heller ikke står i den nævnte forbindelse.

 - Eksportører, som ikke er producenter, skal behandles ligesom forbundne eller ikke forbundne importører alt afhængig af, om dumpingmargenen er blevet fastlagt under hensyntagen til deres priser eller ej.

 - Selskaber, der under eget mærke sælger varer, som er fabrikeret af andre («original equipment manufacturers» — OEM), er principielt individuelt berørt, hvis fællesskabsinstitutionerne for at fastsætte den normale værdi har taget hensyn til særlige vilkår i handler indgået mellem dem og eksportørerne.
- 31 De oplysninger, sagsøgeren i denne sag har afgivet under den administrative procedure, gør det ikke muligt at fastlægge den nøjagtige rolle, som selskabet har haft inden for handelen med zink mellem Rusland og Fællesskabet.
- 32 Sagsøgeren er heller ikke nævnt i den anfægtede forordning, idet konklusionerne vedrørende både dumping og dumpingmargenen ikke er foretaget på grundlag af sagsøgerens individuelle situation (Domstolens kendelser af 8.7.1987, henholdsvis sag 279/86, Sermes mod Kommissionen, Sml. s. 3109, præmis 17 og 19, og sag 301/86, Frimodt Pedersen mod Kommissionen, Sml. s. 3123, præmis 17 og 19, og kendelse af 11.11.1987, sag 205/87, Nuova Ceam mod Kommissionen, Sml. s. 4427, præmis 14 og 16). Hertil kommer, at Kommissionen ikke ville have kunnet drage sine endelige konklusioner, særligt vedrørende eksportprisen, på grundlag af oplysninger vedrørende sagsøgeren, når selskabet ikke gav sig til kende inden for den frist, der var fastsat i meddelelsen om procedures indledning, og ikke har medvirket i forbindelse med undersøgelsen.

- 33 Rådet, der støttes af intervenienten, har tilføjet, at det ikke er tilstrækkeligt til at individualisere sagsøgeren i betydningen i traktatens artikel 173, stk. 4 (efter ændring nu artikel 230, stk. 4, EF), at selskabet på et tidligere stadi i proceduren har fremsat bemærkninger over for Kommissionen i henhold til artikel 2, stk. 2, i Kommissionens forordning, og at disse argumenter er omtalt i den anfægtede forordning. Sondringen mellem en forordning og en beslutning kun kan gennemføres på grundlag af selve retsaktens beskaffenhed og de retsvirkninger, den har, og ikke på grundlag af de nærmere regler for dens udstedelse (Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, præmis 13, og de ovenfor i præmis 32 nævnte kendelser i sagerne Sermes mod Kommissionen, præmis 19, Frimodt Pedersen mod Kommissionen, præmis 19, og Nuova Ceam mod Kommissionen, præmis 16).
- 34 Endelig finder Rådet og intervenienten ikke, at sagsøgeren har påvist, at selskabet besidder visse egenskaber, som er særlige for det, og som adskiller det i forhold til andre erhvervsdrivende. Rådet finder navnlig ikke, at selskabet har påvist, at den anfægtede forordning har medført en alvorlig forstyrrelse af dets erhvervsvirksomhed, idet det ikke har angivet nogen oplysninger om den mængde zink, det har solgt i Fællesskabet, eller om den del, som eksporten af russisk zink til Fællesskabet udgør i forhold til virksomhedens samlede aktiviteter.
- 35 Intervenienten har tilføjet, at sagsøgeren ikke har fremlagt bevis for virksomhedens andel af markedet for handel med russisk zink. Hertil kommer, at de kontrakter, der var vedlagt selskabets bemærkninger vedrørende formalitetsindsigelsen, hverken beviser, at virksomheden er den største importør af zink i Fællesskabet, eller at der findes en afgrænset og veldefineret gruppe af importører af russisk zink, eller at virksomheden var den eneste eksportør af dette produkt i 1997. I modsætning til sagsøgeren i den sag, der gav anledning til Domstolens dom af 16. maj 1991 i sag C-358/89 (Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501), har sagsøgeren heller ikke fremlagt oplysninger, der godtgør, at dets erhvervsvirksomhed var afhængig af zink. De dokumenter, Euromin har fremlagt, angiver ikke, hvor stor en del handelen med zink udgør af virksomhedens

aktiviteter. Euromin har heller ikke godtgjort, at den omtvistede antidumpingtold har medført tab af kunder etableret i Fællesskabet. Tværtimod viser de fremlagte dokumenter, at salget var stigende i 1997.

- 36 Sagsøgeren bestrider, at søgsmålet skal afvises.
- 37 Sagsøgeren har anført, at Fællesskabets retsinstanser har anset følgende personer for at være individuelt berørt af retsakter om indførelse af en antidumpingtold:
- producenter og eksportører, der kan godtgøre, at de er omtalt i Kommissionens eller Rådets retsakter eller er berørt af de forudgående undersøgelser (Domstolens dom af 21.2.1984, forenede sager 239/82 og 275/82, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1005, præmis 11 og 12, af 23.5.1985, sag 53/83, Allied Corporation mod Rådet, Sml. s. 1621, præmis 4, af 14.3.1990, forenede sager C-133/97 og C-150/87, Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 719, præmis 14, og sag C-156/87, Gestetner Holding mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 17)
 - importører, hvis videresalgspriser for de omhandlede varer har dannet grundlag for beregning af eksportprisen (Domstolens domme af 11.7.1990, henholdsvis forenede sager C-304/86 og C-185/87, Enital mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 2939, forenede sager C-305/86 og C-160/87, Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 2945, og sag C-157/87, Electroimpex m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 3021, samt Rettens dom af 11.7.1996, sag T-161/94, Sinochem Heilongjiang mod Rådet, Sml. II, s. 695)
 - personer, der kan godtgøre, at de er berørt af sådanne retsakter på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre (Domstolens dom af 15.7.1963, sag

25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og den ovenfor i præmis 35 nævnte dom i sagen Extramet Industrie mod Rådet, præmis 14).

- 38 Sagsøgeren opfylder flere af de betingelser, der er beskrevet ovenfor.
- 39 For det første eksporterede sagsøgeren det omhandlede produkt.
- 40 For det andet er sagsøgeren indirekte omtalt i den anfægtede forordning, der på flere steder henviser til de bemærkninger, som selskabet har afgivet i henhold til artikel 2, stk. 1, i Kommissionens forordning. Således nævnes selskabets deltagelse i proceduren i forordningens betragtning 3, 5 og 23. Herudover henvises der i betragtning 24, 27, 32, 40, 43 og 44 til bemærkninger vedrørende afgørende forhold, som kun Euromin har været i stand til at fremsætte.
- 41 For det tredje har sagsøgeren som følge af disse bemærkninger været berørt af de forberedende undersøgelser, navnlig fordi selskabet er den eneste virksomhed, der handler med russisk zink, som har deltaget i proceduren.
- 42 Endelig er sagsøgeren berørt af den anfægtede forordning som følge af visse særlige egenskaber, der adskiller det fra andre erhvervsdrivende. I denne sammenhæng har selskabet anført, at dets virksomhed, der har eksisteret længe, er meget vigtig på området for eksport af russisk zink til Fællesskabet, og at det siden 1991 har eksporteret cirka 70% af den zink, der produceres af Chelyabinsk Electrolytic Zinc Plant (herefter »CEZP«), og 100% af Electrozinc's zinkproduktion. Euromin tilhører en nærmere afgrænset gruppe, der består af eksportører af zink med oprindelse i Rusland, og kontrollerer CEZP gennem selskaberne Euromin Holdings Cyprus Ltd og Southwell Ltd, idet den førstnævnte ejer 37,53% af CEZP og den anden 10,49%. Euromin har indgået store kontrakter med både zinksmelterierne CEZP og Electrozinc og med en importør i

Fællesskabet og har lidt betydelig skade som følge af antidumpingtoldens indførelse.

Rettens bemærkninger

- 43 Selv om forordningerne om indførelse af antidumpingtold i forhold til betingelserne i traktatens artikel 173, stk. 4, altså efter deres art og rækkevidde må siges at være almengyldige, idet de finder anvendelse på alle de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed, kan det ikke udelukkes, at bestemmelserne deri kan berøre visse erhvervsdrivende umiddelbart og individuelt (Domstolens dom af 7.7.1994, sag C-75/92, Gao Yao mod Rådet, Sml. I, s. 3141, præmis 26, og den deri nævnte retspraksis samt Rettens dom af 19.11.1998, sag T-147/97, Champion Stationery m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 4137, præmis 30, og den deri nævnte retspraksis).
- 44 Retsakter om indførelse af antidumpingtold kan således berøre de erhvervsdrivende individuelt, som kan godtgøre at have visse egenskaber, som er særlige for dem, og som adskiller dem fra alle andre erhvervsdrivende (jf. den ovenfor i præmis 37 nævnte dom i sagen Plaumann mod Kommissionen, den ovenfor i præmis 35 nævnte dom i sagen Extramet Industrie mod Rådet, præmis 16 og 17, og den ovenfor i præmis 37 nævnte dom i sagen Sinochem Heilongjiang mod Rådet, præmis 46).
- 45 Fællesskabets retsinstanser har fastslået, at visse bestemmelser i en forordning, som indfører en antidumpingtold, i almindelighed kan berøre de producenter og eksportører af det pågældende produkt umiddelbart og individuelt, som hævdes at have gjort sig skyldig i dumping på grundlag af oplysninger om deres forretningsforhold. Dette er tilfældet for de producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser (jf. den ovenfor i præmis 32 nævnte kendelse i sagen Sermes mod Kommissionen, præmis 15, og de ovenfor i præmis 37 nævnte domme i sagen Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, præmis 14, og i sagen Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, præmis 17, med henvisninger til retspraksis). Det er

endvidere en betingelse, at denne omstændighed på den ene eller anden måde har været årsagen til fællesskabsinstitutionernes handlemåde og således indgår i begrundelsen for akten (se generaladvokat Tesauro's argumentation i en anden sammenhæng i hans forslag til afgørelse i forbindelse med Domstolens dom af 21.11.1989 i sag C-244/88, Usines coopératives de déshydratation du Vexin m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3811, på s. 3819, punkt 4). De importører, hvis videresalgspriser blev lagt til grund ved fastsættelsen af eksportpriserne, er også i almindelighed umiddelbart og individuelt berørt af visse bestemmelser i den forordning, der har indført antidumpingtolden (jf. præmis 15 i dommen i sagen Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet og præmis 18 i dommen i sagen Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen). Endelig har Domstolen også anerkendt, at en selvstændig importørs anlæggelse af et søgsmål mod en sådan forordning kan antages til realitetsbehandling under helt særlige omstændigheder, og navnlig når forordningen i væsentlig grad påvirker dennes erhvervsmæssige aktiviteter (jf. den ovenfor i præmis 35 nævnte dom i sagen Extramet Industrie mod Rådet, præmis 17).

46 I denne sag er det for det første de polske og russiske virksomheder, der gøres ansvarlige for den dumping, som den anfægtede forordning er rettet mod, og ikke sagsøgeren. For det andet omfattedes sagsøgeren ikke af undersøgelsen. For det tredje var det ikke på grundlag af oplysninger om sagsøgerens erhvervsvirksomhed, at der blev konstateret dumping eller fastsat en dumpingmargen, konstateret en skade, en skadetærskel eller foretaget en fastsættelse af satsen for den pålagte told. For det fjerde har sagsøgeren ikke beskrevet sine aktiviteter på en præcis og dokumenteret måde ved hjælp af henvisning til det omhandlede produkt (jf. nedenfor, præmis 49).

47 Sagsøgerens blotte afgivelse af bemærkninger om Kommissionens forordning og den anfægtede forordnings henvisning til disse bemærkninger kan ikke medføre, at søgsmålet antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at sagsøgeren har været berørt af den forudgående undersøgelse eller er omtalt indirekte i den anfægtede forordning. Idet sagsøgeren ikke har påvist andre særlige omstændigheder, har for det første den blotte omstændighed, at selskabet deltog i den administrative procedure efter Kommissionens vedtagelse af forordningen, og for det andet den omstændighed, at det indirekte er omtalt i den anfægtede forordning — såfremt det antages, at forordningens henvisning til bemærkningerne fra en importør af zink med oprindelse i Rusland (betragtning 3, 5, 23, 24,

27, 32, 40, 43 og 44 i den anfægtede forordning) vedrører de bemærkninger, som sagsøgeren har afgivet — ikke på nogen måde været årsagen til fællesskabsinstitutionernes handlemåde, og disse omstændigheder udgør heller ikke på nogen som helst måde forordningens grundlag.

48 Sagsøgeren har ikke påvist omstændigheder, der kan individualisere selskabet i forhold til den omhandlede foranstaltning.

49 Sagsøgeren har med hensyn til en eventuel støtte i den ovenfor i præmis 35 nævnte dom i sagen Extramet Industrie mod Rådet (præmis 17) påstået, at den anfægtede forordning har påført selskabet betydelig skade. Domstolen fastslog ganske vist i Extramet-dommen, at den sagsøgende virksomhed, der handlede som selvstændig importør, var individuelt berørt af den omtvistede forordning som følge af helt særlige omstændigheder, og særligt fordi forordningen i væsentlig grad påvirkede dens erhvervsmæssige aktiviteter. Imidlertid må sagsøgerens anbringende i denne sag afvises som følge af utilstrækkeligt bevis. Selskabet har ikke, selv om Retten udtrykkeligt anmodede herom såvel ved skriftlige spørgsmål som ved spørgsmål under retsmødet, ført bevis for anbringendet om, at den anfægtede forordning var årsagen til, at det tabte størstedelen af sine kunder i Fællesskabet, og dermed afgørende påvirkede dets stilling på det omhandlede marked. Endvidere har virksomheden heller ikke på en præcis og underbygget måde beskrevet sine aktiviteter i almindelighed eller særligt dem, der vedrører markedsføring af russisk zink i Fællesskabet, uanset om det sker som eksportør, importør eller i en hvilken som helst anden egenskab (jf. ovenfor, præmis 46). Endelig har sagsøgeren heller ikke fremlagt tal, der viser udviklingen i den mængde ubearbejdet, ulegeret zink med oprindelse i Rusland, der blev solgt til virksomheder i Fællesskabet, eller størrelsen af den del, som dette salg udgjorde af selskabets totale omsætning, men det har tværtimod fremlagt dokumenter, der viser, at omsætningen steg efter ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning.

50 Endvidere bemærkes, at det argument, der støttes på sagsøgerens kapitalbesiddelse i to aktionærer i en russisk virksomhed, der producerer det omhandlede produkt (CEZP) (jf. ovenfor, præmis 42), skal afvises. Medmindre en person kan påvise en søgsmålsinteresse, der er forskellig fra den, som den virksomhed har,

der er berørt af en fællesskabsretsakt, og hvori personen har kapitalinteresser (således som CEZP eventuelt kunne være berørt i denne sag), kan denne person ikke varetage sine interesser i forhold til denne retsakt på anden måde end ved at udøve sine interesser som medejer af virksomheden, der selv har ret til at anlægge sag. Sagsøgeren har ikke i denne sag gjort en interesse gældende, der er forskellig fra CEZP's. Selv om det antages, at indehavelse af en kapitalandel i CEZP kunne begrunde en søgsmålsret, er sagsøgerens kapitalbesiddelse under alle omstændigheder utilstrækkelig til at begrunde en sådan ret, idet den var både indirekte (gennem selskaberne Euromin Holdings Cyprus Ltd og Southwell Ltd) og kun vedrørte en del (disse to selskaber ejede kun 48,02% af kapitalen i CEZP).

- 51 Det følger af det ovenfor anførte, at den anfægtede forordning ikke berører sagsøgeren som følge af visse forhold, som er særlige for selskabet, eller et faktisk forhold, som adskiller det fra alle andre personer, men kun som følge af virksomhedens objektive egenskab af erhvervsdrivende inden for handel med russisk zink, dvs. på samme måde som alle andre virksomheder, der aktuelt eller potentielt befinder sig i en tilsvarende situation.
- 52 Det følger heraf, at sagen skal afvises.

Sagens omkostninger

- 53 Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør selskabet tilpligtes at betale sine egne og Rådets omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand herom. Procesreglementets artikel 87, stk. 4, bestemmer, at de institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger, hvorfor det bestemmes, at Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Udvidede Afdeling)

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne og Rådets omkostninger.
- 3) Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Jaeger

Lenaerts

Tiili

Azizi

Mengozzi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. juni 2000.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand